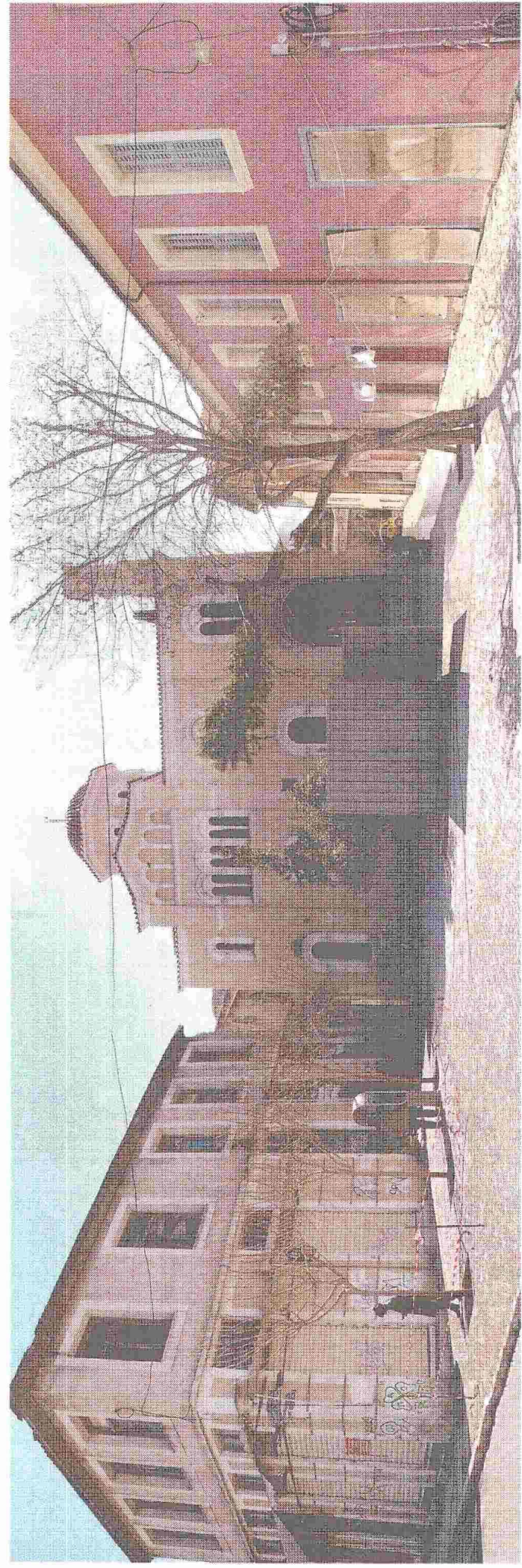

Οι νέοι ερασιτέες μιας δυσφημισμένης πόλης

Η Αθήνα του 2009 προσελκύει φίλους που διοικελεύουν την αγάπη τους σε ομάδες, δράσεις και στο Διαδίκτυο

Ολα είναι θέμα οπτικής. Αν επιλέξεις να προβάλες τις πιο συμπληρωματικές πτυχές της Αθήνας (στη φωτογραφία μια από τις όμορφες μικρές πλατείες της Πλάκας) διαμορφώνεις περισσότερο θετικές συνειδησίες ανάμεσα στους κατοίκους.

ΠΟΛΗ Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν είσαι ερωτευμένος και το αντικείμενο του πόθου δεν είναι ο Μιραντ Πι ή η Αντζελίνα Τζολί και νεις δεν θα σου πει τίποτα. Ο έρωτας είναι τυφλός. Ή τρελός, όπως τραγουδάει η Μελίνα Τανάρη στο τελευταίο της δίσκο. Τυφλός ή τρελός ή και τα δύο μαζί (στην καλύτερη εκδοχή), ο έρωτας δεν έχει καμία σχέση με την εξωτερική εμφάνιση, την ομορφιά, τις «αντικειμενικές» αναγνώσεις του «κάλους». Όσο πιο ερωτευμένος, τόσο πιο υποκειμενικός.

Τι συμβαίνει, όμως, όταν το αντικείμενο της λατρείας είναι μια πόλη ελάχιστα ερωτεύσιμη; Όταν θα πρέπει να εστιάσεις στον άλλον τα ανεξήγητα; Πάστε αυτές τις δύο

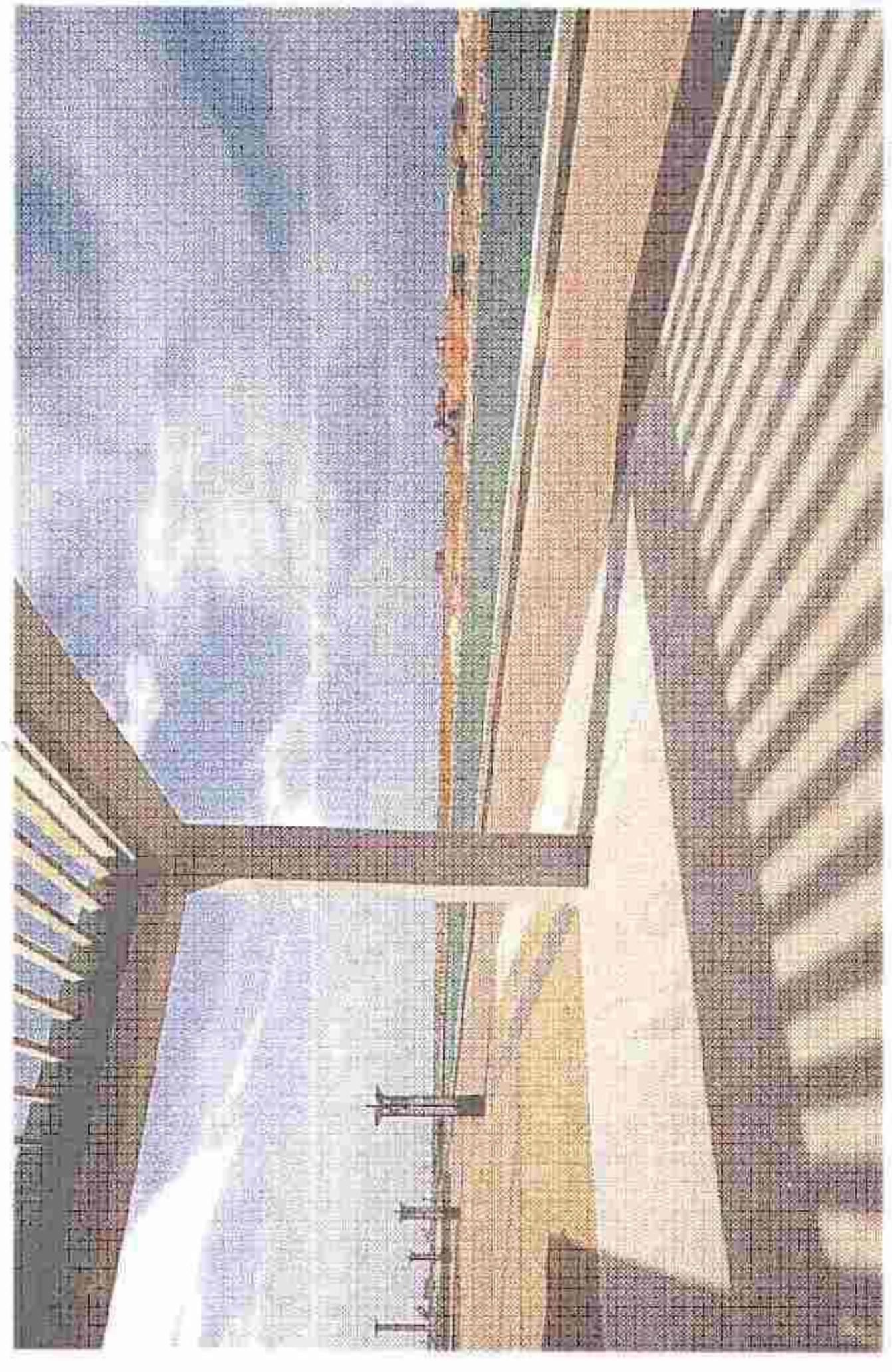
Θα μπορούσε να είναι Πίνακας. Ενα λιγότερο αναμενόμενο πανόραμα της Αθήνας από τον Λόφο των Νυμφών, μια άγνωστη στους περισσότερους από εμάς πράσινη όαση με πλούσιο αρχαιολογικό παρελθόν.

Κι όμως! Καταρράκτης στην Πεντέλη, από την έκθεση της ομάδας «Μηλόγκο», «Η Αθήνα μπορεί να σε εκπλήξει» που ολοκληρώθηκε πριν από λίγες ημέρες.

ΟΜΑΔΑ ΜΗΛΟΓΚΟ

λεξείς («ελαχίστα ερωτεύσιμη») που μπορεί να ακούγονται λογικές αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρος αν θα τις υιοθετούσαν τόσο εύκολα πολλοί από τους νέους εραστές της Αθήνας που ξεμεροβραδιάζονται στο Ιντερνετ, που στήνουν μπλογκ, που αγωνιούν για ένα σπασμένο πεζοδρόμιο, που φτιάχνουν ομάδες και την υπερασπίζονται μ' ένα πάθος δαιμονισμένο. Και δεν θα τις υιοθετούσαν για-

Ειδυλλιακή όψη του παραθαλάσσιου μετώπου της Αθήνας μέσα από αυτήν τη φωτογραφία των ολυμπιακών εγκαταστάσεων του Αγίου Κοσμά.

τί οι νέοι εραστές της Αθήνας απέχθονται όλα τα δυσοίωνα κλισέ που γεννήθηκαν σε καιρούς πραγματικά ασφυκτικούς. Οι λέξεις δεν είναι πάντα τόσο αθώες κι αν επιλέξεις να μιλήσεις για την πόλη σου με αρνητικούς προσδιορισμούς («τσιμεντούπολη», «τεράτουπολη», κ.λπ.) έχεις ασυνείδητα επλέξει και «γήπεδο». Οι λέξεις αποκαλύπτουν προθέσεις ή συμπεριφορές και είναι σχεδόν σίγουρο ότι αν πιστεύεις ότι η κακιά η μοίρα σε έριξε στην πιο άσχημη πόλη του πλανήτη δύσκολα θα πιστέψεις στη δύναμη της προσωπικής βούλησης και της προσωπικής ευθύνης. Και, φυσικά, στη δύναμη της αλλαγής.

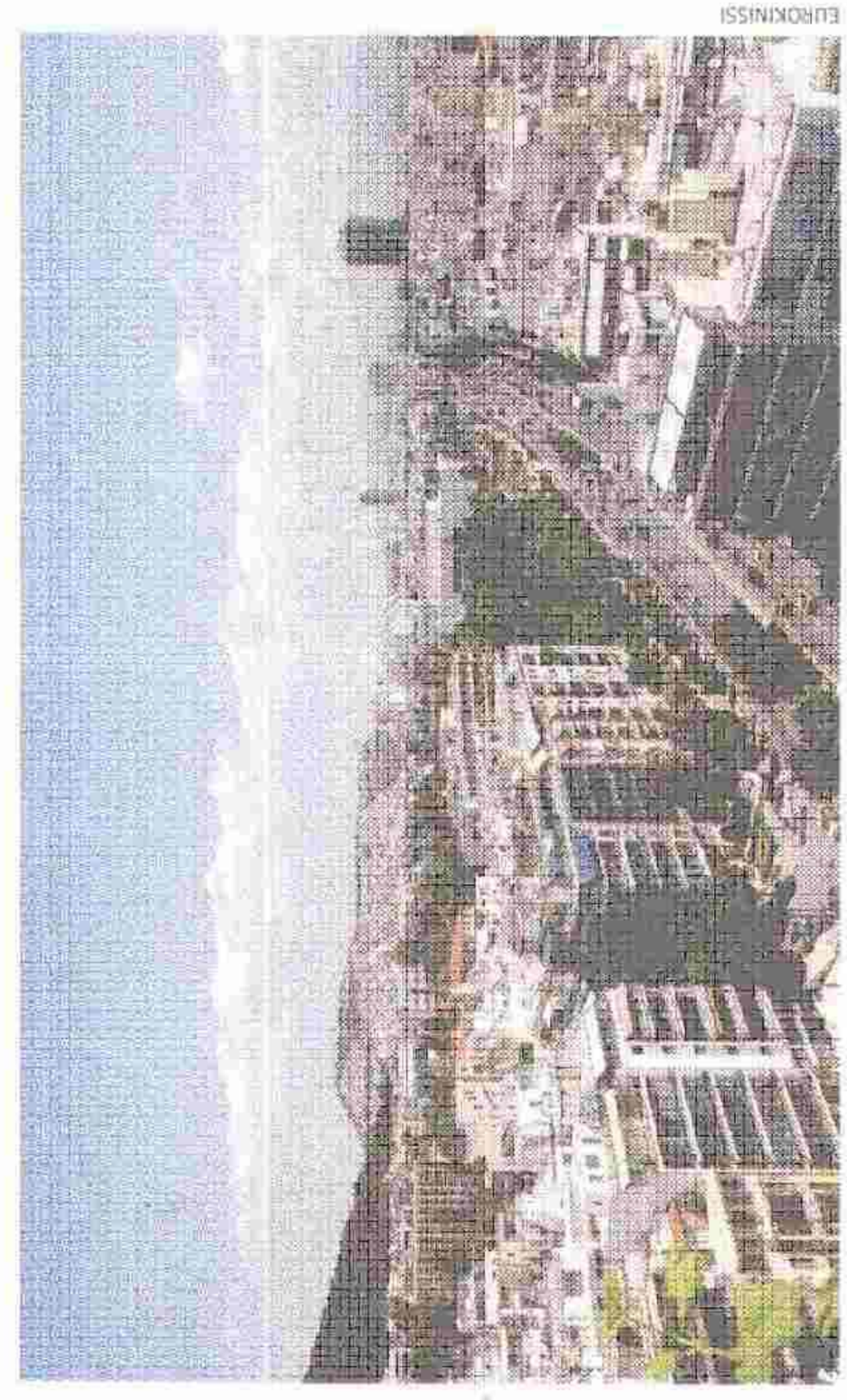
Αυτό που αλλάζει τα τελευταία 20 χρόνια στην Αθήνα είναι ακριβώς η πίστη σε μια καλύτερη πόλη. Οι μικρές και οι μεγαλύτερες βελτιώσεις (από το μετρό και την ενοποίηση των αρχαιολογικών χώρων μέχρι την αισθητή μείωση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης και τις σποραδικές αστικές αναπλάσεις) γαλούχησαν μια νέα γενιά Αθηναίων αναφανδόν περισσότερο θετική απέναντι στην πόλη σε σχέση με την αμέσως προηγούμενη. Δεν εί-

ναν μόνον αυτό. Οσο απομακρυνόμαστε χρονικά (και ψυχολογικά) από δυσάρεστα ορόσημα (την «Αθήνα της αντιπαροχής» τη δεκαετία του '60, την «Αθήνα του νέφους» το 1980, κ.λπ.), όσο ενηλικιώνονται γενιές που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην πρωτεύουσα, απαλλαγμένοι από τις απογοητεύσεις και τα νοσταλγικά σύνδρομα της εσωτερικής μετανάστευσης, τόσο η Αθήνα μπορεί να ελπίζει σε περισσότερο συνειδητούς κατοίκους.

ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ

Και σε αυτήν την κατηγορία ανήκουν ασφαλώς τα μέλη της ομάδας «Μπλάνκο» που στην τελευταία τους δράση θέλησαν να ξαφνιάσουν ευχάριστα και τους πιο πεσιμιστές Αθηναίους, στήνοντας μια υπαίθρια έκθεση φωτογραφίας στην περιφέρεια του Εθνικού Κήπου με αναπάντεχες όψεις της Αθήνας και της Αττικής. Μια λίμνη στην Πάρνηθα, ένας καταρράκτης στην Πεντέλη, το γρασιδί του Κήπου με φόντο το κτίριο της Βουλής, και πολλά άλλα. Η ματιά της ομάδας «Μπλάνκο» στην πόλη είναι θετική και ρεαλιστική μαζί. Αντίστοιχα, η δράση της «locus athens»

έχει περισσότερο εικαστικό-καλλιτεχνικό χαρακτήρα αλλά το υιοκείμενο παραμένει πάντα το ίδιο: η πόλη. Στην τελευταία τους προσπάθεια, παίρνουν μέρος στο ReMap 2 με την έκθεση «Amateur Bicyclism», προτείνοντας έναν καινούργιο τρόπο χαρτογράφησης της Αθήνας μέσα από τη χρήση ποδηλάτων-έργων τέχνης. Φυσικά, το Ιντερνετ έχει αναδειχθεί σε βασική δεξαμενή ανταλλαγής ιδεών, απόψεων, φωτογραφιών που πέθαναν νωρίς. Όταν πιάνω στα χέρια μια καρτ ποστάλ που γράφει «Χαιρετισμούς από την Αθήνα», με σφραγίδα και γραμματόσημα του 1960, είναι σαν να βλέπω μια technicolor σκηνή με τον Τζέιμς Ντιν ή την Πιερράντζελι, τους «Χιθ Λέτζερ» των mid και late '50s. Το παγωμένο χαμόγελο της ντόπης σε πορτέτα που έγιναν εξώφυλλα και κολλήθηκαν σε άλμπουμ εφίβων, που σήμερα έχουν εγγόνια. Έτσι και η Αθήνα του '60. Έστελνε χαιρετίσματα στον κόσμο με την πεποίθηση ότι η νύχτα της θα αρέσει πάντα. Ούτε τα νιάτα της κράτησαν ούτε οι έρωτες που τη στήριξαν έμειναν αλώβητοι... Κύκλοι ζωής, κύκλοι της Αθήνας (μιας)...

Ποιος είπε ότι δεν είναι ωραία η Αθήνα από ψηλά; Η Λευφόρος Βασιλίσσης Σοφίας τραβηγμένη πιθανότατα από την ταράτσα του «Χίλτον».

Αθήνα, χαιρετισμούς από μια πόλη που πίστευε ακόμη στον εαυτό της

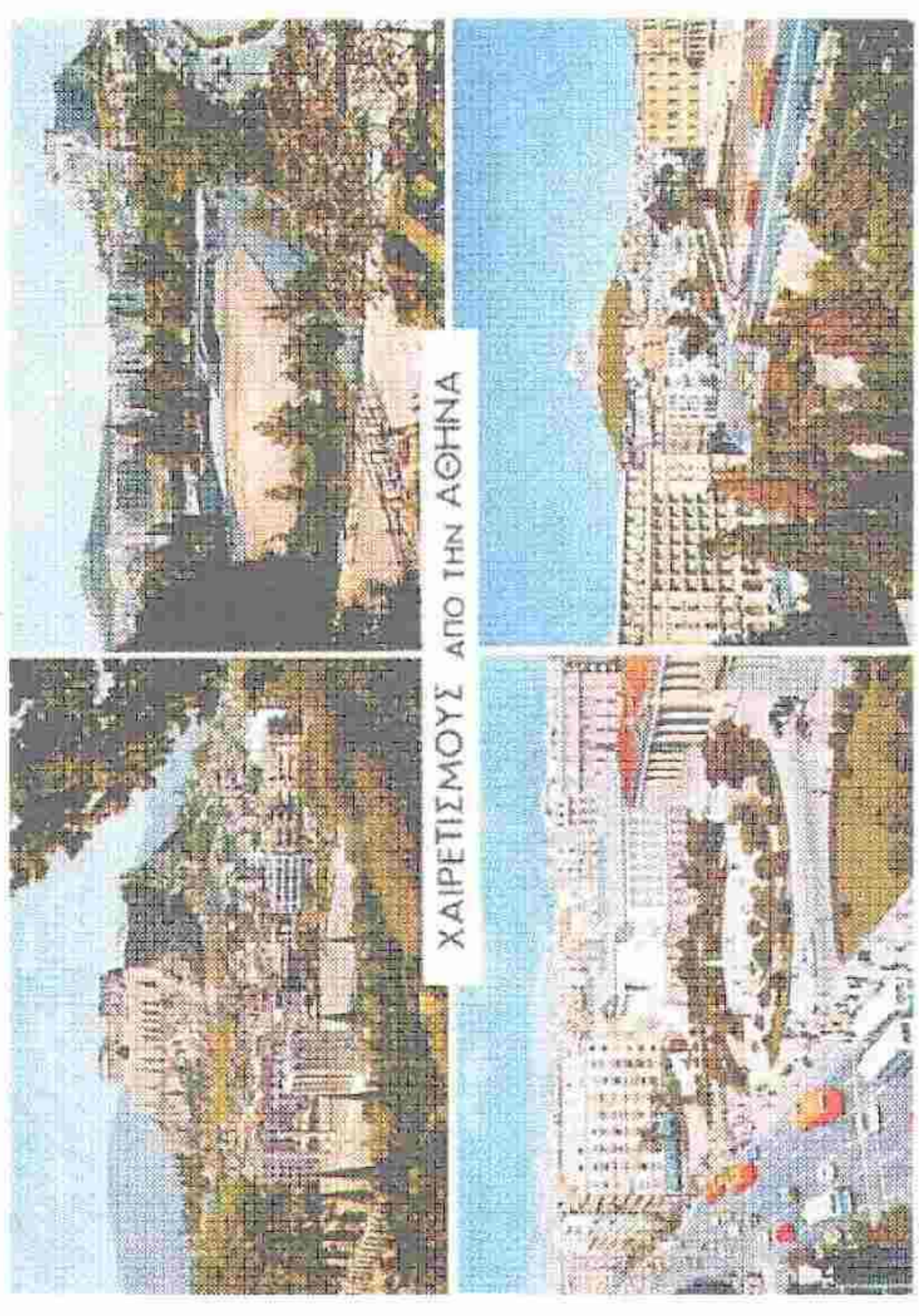
ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Του ΝΙΚΟΥ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ακόμη και με λιγότερο από ένα δολάριο, βρίσκει κανείς καρτ ποστάλ της Αθήνας του '60 στο ebay. Για πόσο ακόμη; Η ζήτηση είναι προφανώς ακόμη χαμηλή, η συλλεκτική αγορά δεν έχει ακόμη αποκτήσει μεγάλο ενδιαφέρον για τις πρόσφατες δεκαετίες, αλλά είναι βέβαιο: είναι θέμα λίγων ετών για να πληρώνει κανείς πολλαπλάσια ποσά για ένα χάρτινο τεκμήριο από μια ρομαντικά αισιόδοξη εποχή. Κοιτάζω καμιά φορά, περισσότερο με περιέργεια παρά με νοσταλγία, προδικτατορικά περιοδικά και τις καρτ ποστάλ από το Σύνταγμα ή την Ομόνοια. Η αθηναϊκή «άνοιξη» του '60 είχε με το μέ-

Στη δεκαετία του '60, οι περισσότεροι Αθηναίοι περιέβαλλαν με εμπιστοσύνη την πόλη τους. Τεκμήρια, τα λείψανα της τουριστικής ακμής.

ρος της την ορμή κάθε νεοφώτιστου, στην περίπτωση της Αθήνας το βάλπησιμα στον διεθνή τουρισμό. Ήταν η πρώτη φορά που είχε κανείς την αίσθηση πως η ζωή στην πόλη βελτιωνόταν. Πόσο μεγάλη απόσταση από την εντύπωση που έχουμε σήμερα για το τι συνέβη πολεοδομικά και περιβαλλοντικά

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Αθήνα, πριν από 45 χρόνια. Τα πρώτα κύματα τουριστών έβρισκαν αυτές τις κάρτες, στα περίπτερα της πρωτεύουσας.

στην Αθήνα εκείνα τα χρόνια. Και να μην χάθηκαν αναρίθμητα ιστορικά κτίρια. Ολοκληρώσε γειτονιές έχασαν την ατμόσφαιρά τους, δραματικά έγιναν από πλιόλουστα οικιστικά, πλαγιές οικοπεδοποιήθηκαν... Ναι, όλα αυτά συνέβησαν, αλλά το περιρρέον ήθος ήταν με το μέρος της πόλης. Τότε, η Αθήνα πίστευε ακόμη στον εαυτό της. Είχε την πεποίθηση ότι γινόταν καλύτερη, ότι κάθε μέρα εργόταν μισό βήμα πιο κοντά στον προηγμένο κόσμο και αυτό ήταν εν πολλοίς αλήθεια. Αν δει κανείς φωτογραφίες του 1955 και αντίστοιχες του 1965, θα δει αυτομάτως το άλμα. Γι' αυτό και οι φωτογραφίες από την Αθήνα του 1960-67 μου θυμίζουν φωτογραφίες ειδώλων του Κι-